Pregaria.cat

Entrada

Les esferes del jo

La primera esfera del jo és el currículum. Comença ben aviat i pot durar molts anys. Evidentment resta lluny del centre personal, però l'experimentem com a socialment molt important. Volem saber què diuen de nosaltres, si caiem bé a la gent, com ens valoren i com podem arribar a agradar més. El currículum pot manifestar-se de formes molt variades, laboral, físic, intel·lectual, esportiu, ...

La segona esfera del jo són els amics. Ja es mou una mica més a prop del centre personal. Hi ha nivells ben diferents, des dels amics de la gresca, fins als amics de tota la vida. És un nivell important, sobretot quan entre els amics hi ha una absoluta sinceritat. La transparència converteix en ridícul el mateix currículum. Entre els amics el que compta, sobretot, és la llibertat i l'estima encara que els papers i els títols diguin moltes altres coses.

La tercera esfera del jo són els éssers estimats. Ens anem apropant al centre personal. Potser els hi hem dit poc, però sabem que entre els que s'estimen hi ha una relació molt especial. Som més que amics, som còmplices. Ens trobem mútuament dibuixats en el cor de l'altre. Ens anem teixint per dintre. Hi ha zones interiors que no saps si són teves o dels estimats. Possiblement són mútues. Normalment hi ha persones de la família, de la comunitat i altres persones que la vida ens ha donat sense saber-ne massa la raó. Són com el millor regal. És important tenir-ne plena consciència.

La quarta esfera del jo és el desert solitari. Estem ja al pòrtic del centre personal. El portem a dintre des de sempre. Naixem sols i morim sols. Possiblement ben acompanyats i estimats, però el jo profund no pot ser substituït. Molts cops hem fugit del desert interior, i ens hem alienat en el *tot* soroll o el *tot* sensació. Però el desert torna sempre. Insisteix un i altre cop. És tossut. Com si ens digués: no tinguis por, treu el fantasma de la soledat, afronta-la, potser si hi entres hi pots trobar el que més cerca el teu cor.

La quinta i definitiva esfera del jo és l'Altre. No el que pot marxar, no el que pot morir, no el que depèn del temps i de l'espai. És misteriós, i li han posat molts noms. Són noms però no poden definir-lo. Tu pots arribar a experimentar que ets una part d'Ell, que es podria dir que vas essent Ell, i també que Ell és Ell i tu ets tu.

Entre tots els noms, i el que representen per a mi, el més significatiu és el de Jesús, per una raó molt senzilla perquè ha viscut totes les esferes:

Què diu la gent que soc Jo?

No us dic servents sinó amics.

Pere, m'estimes?

En el desert va ser temptat.

Qui m'ha vist a Mi ha vist el Pare.

Jesús Renau sj.